

SÉRIE KONVENT

A red rose and a dried rose are positioned vertically in the center of the cover. The background is dark and cracked, with a gold border and decorative elements. The title 'BOŽŠTÍ' is written in large, white, serif letters across the middle.

BOŽŠTÍ

AUTORKA BESTSELLERU Z KRVE A POPELA

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

Božští

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jennifer L. Armentroutová

Božští – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BOŽŠTÍ

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

Přeložil Zdík Dušek

FRAGMENT

DEITY copyright © 2012, 2022 by Jennifer L. Armentrout

All rights reserved

ELIXIR copyright © 2012 by Jennifer L. Armentrout

All rights reserved

Cover and internal design 2024 by Sourcebooks

Cover design by Nicole Hower

Cover images © Kamil Hajek; chokmoso; SONTAYA CHAISAMUTR; beast01 / Shutterstock.com

Translation © Zdik Dušek, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-253-7808-3

ISBN e-knihy 978-80-253-7813-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7816-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7817-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

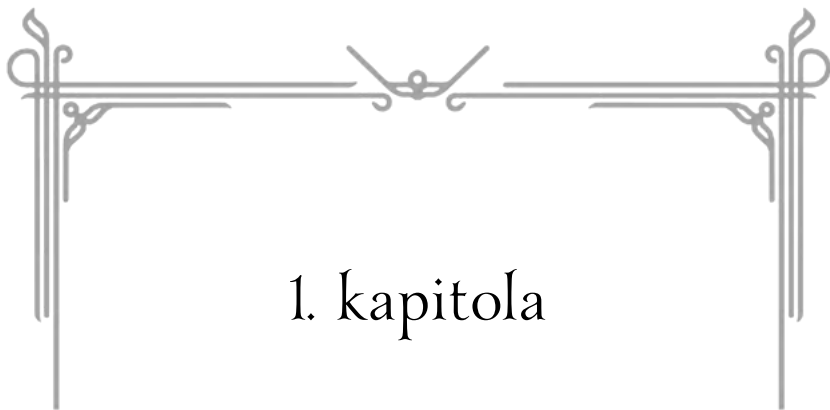
*Kayleigh-Marie Goreové, Momo Xiongové,
Valerii Finkové, Vi Nguyenové a Angele Messerové
za to, že jsou oddané fanynky série Konvent...
a první, kdo reaguje na Twitteru. Brittany Howardové
a Amy Greenové ze Sesterství YA za to, že jsou prostě skvělé.
A rodině Greerových za to, že jsou oficiálně první rodinou série Konvent.*

BOŽŠTÍ

1. kapitola

Boky mi obepínalo červené hedvábí, jež se skládalo v těsný živůtek a zvýrazňovalo moje křivky. Vlasy jsem měla rozpuštěné, takže mi splývaly na ramena jako květní lístky nějaké exotické květiny. Světla v plesovém sále zachytávala každou vlnku na látce a já jsem při každém kroku vypadala, jako by se po mně přeléval oheň.

Zastavil se a pootevřel ústa, jako by pouhý pohled na mě stačil k tomu, že nebyl schopný udělat cokoliv jiného. Do tváří mi vystoupal ruměnc. Tohle neskončí dobře – ne, když nás obklopovali lidé a on se na mě takhle díval, ale nedokázala jsem se přimět k odchodu. Patřila jsem sem a k němu. Byla to správná volba.

Volba, kterou jsem... neučinila já.

Tanečníci kolem mě zpomalili. Obličejové měli schované za oslnivými, šperky zdobenými maskami. Naléhavá melodie orchestru se mi zadírala pod kůži a vpíjela se mi do kostí. Tanečníci se rozestoupili.

Nic nás nedělilo.

Snažila jsem se dýchat, ale neukradl mi jen srdce. Jako by mě připravil i o potřebný vzduch.

Stál tam v černém smokingu šitým tak, aby dokonale seděl na jeho vypracovaném těle. Povytáhl koutek úst v šibalském, rozpustilém úsměvu, hluboce se uklonil a natáhl ke mně ruku.

Udělal jsem krok, i když se mi podlamovala kolena. Třpytivá světla shora ozařovala cestu k němu, ale pokud by to bylo nutné, našla bych ho i ve tmě. Tlukot jeho srdce zněl úplně stejně jako tlukot mého.

Jeho úsměv se rozšířil.

Větší povzbuzení jsem nepotřebovala. Vykročila jsem k němu a šaty za mnou splývaly jako řeka ze šarlatového hedvábí. Narovnal se a chytil mě za pas, zatímco já jsem ho objala kolem krku a přitiskla jsem mu obličej k hrudi, abych se opájela vůní oceánu a spáleného listí.

Všichni se na nás dívali, ale na tom nezáleželo. Byli jsme ve svém vlastním světě, kde bylo podstatné jen to, co jsme chtěli – a po čem jsme tak dlouho toužili.

Zatočil se mnou a hlubokým hlasem se zasmál. Moje nohy se vznášely nad tanečním parketem. „Jsi tak troufalá,“ broukl.

Místo odpovědi jsem se usmála – věděla jsem, že tuhle stránku mé osobnosti potají zbožňuje.

Postavil mě na nohy, sevřel mou ruku ve své a druhou mi položil na křížovou oblast zad. Když opět promluvil, jeho hlas zněl jako tichý, smyslný šepot. „Vypadáš nádherně, Alex.“

Srdce se mi nadmulo pýchou. „Miluju tě, Aidene.“

Políbil mě na temeno a začali jsme kroužit v opojných otočkách. Ostatní páry se k nám pomalu přidaly a já jsem pod maskami viděla jejich široké úsměvy a zvláštní oči – celé bílé, bez duhovek. Probudilo se ve mně znepokojení. Ty oči... Věděla jsem, co znamenají. Přiblížili jsme se k rohu sálu. Ze tmy jsem slyšela tiché výkřiky.

Nahlédla jsem do stinného kouta. „Aidene...?“

„Psst.“ Jeho dlaň mi přešla po zádech a zastavila se na mojí šíji. „Miluješ mě?“

Zahleděli jsme se jeden druhému do očí. „Ano. Ano. Miluju tě víc než všechno na světě.“

Aidenův úsměv povadl. „Miluješ mě víc než jeho?“

Jeho objetí ochablo a já jsem znehybněla. „Víc než koho?“

„Jeho,“ zopakoval Aiden. „Miluješ mě víc než jeho?“

Podívala jsem se za něj do tmy. Stál tam nějaký muž, zády k nám. Tiskl se k jakési ženě a líbal ji na hrdlo.

„Miluješ mě víc než jeho?“

„Koho?“ Pokusila jsem se k němu přitisknout víc, ale zadržel mě. V břiše mi vykvetla nejistota. V jeho stříbřitých očích jsem teď četla zklamání. „Co se děje, Aidene?“

„Nemiluješ mě.“ Spustil ruce a ustoupil. „Ne, když jsi s ním, když sis vybrala jeho.“

Muž u stěny se otočil a podíval se na nás. Seth se usmál. Jeho pohled nabízel svět plný temných příslibů. Příslibů, s nimiž jsem souhlasila a které jsem si zvolila.

„Nemiluješ mě,“ pronesl Aiden znovu a začal ustupovat do stínů. „Nemůžeš. Nikdy jsi nemohla.“

Vztáhla jsem za ním ruce. „Ale...“

Bylo příliš pozdě. Zakryly ho tančící páry a já se ztratila v moři slavnostních šatů a šeptaných slov. Pokoušela jsem se mezi nimi prodrat, ale marně, nedokázala jsem najít jednoho ani druhého. Někdo do mě strčil a já jsem klesla na kolena. Červené hedvábí se roztrhlo. Zavolala jsem Aiden a potom i Seta, ale nikdo z nich mě neslyšel. Byla jsem ztracená, vzhlížela jsem k obličejům schovaným za maskami, zírala jsem na ty podivné oči. *Ty oči znám.*

Tak vypadají oči bohů.

S trhnutím jsem se probudila a posadila jsem se na posteli. Tělo mi pokrývala tenká vrstva potu a srdce mi pořád bušilo tak, jako by se snažilo osvobodit z hrudního koše. Uběhlo několik vteřin, než se moje oči přizpůsobily temnotě a já jsem poznala holé stěny svého pokoje.

„Co to sakra bylo?“ Přejela jsem si hřbetem ruky po vlhkém a teplém čele a pevně jsem zavřela slzící oči.

„Hmm?“ zamumlal Seth z polospánku.

Místo odpovědi jsem kýchlá, jednou a pak ještě dvakrát.

„To je sexy.“ Poslepu sáhl pro krabici s papírovými kapesníčky. „Nemůžu uvěřit, že jsi pořád nemocná. Tumáš.“

S povzdychem jsem si od něj vzala krabici, přitiskla si ji k prsům a vytáhla z ní několik kapesníků. „To je tvoje vina – *hepčí!* Byl to tvůj pitomý nápad, jít si zaplavat, když bylo pár stupňů nad nulou, jelito.“

„Já nemocný nejsem.“

Utřela jsem si nos, počkala jsem několik vteřin, abych se ujistila, že už jsem si přestala vykýchávat mozek z hlavy, a upustila jsem krabici na podlahu. Nachlazení stojí za houby. Za celých sedmnáct let svého života jsem nebyla nastydlá, až teď. Ani jsem nevěděla, že se mi to může stát. „Nejsi ty náhodou superextra výjimečný?“

„To přece víš,“ zahučel tlumeně.

Otočila jsem se k němu a probodla jsem pohledem jeho týl. Když tak ležel s obličejem zabořeným do polštáře – do *mého* polštáře –, vypadal skoro normálně. Ne jako někdo, z koho se za necelé čtyři měsíce stane bohobijec. V našem světě byl Seth jako nějaká bájná bytost: krásná, ale obvykle taky vražedná. „Měla jsem divný sen.“

Seth se překulil na bok. „No tak. Spi dál.“

Od chvíle, co jsme se před týdnem vrátili z Catskills, se mnou trávil víc času než kdy dřív. Ne že bych nechápala proč – po tom incidentu s fúriemi a po tom, co jsem zabila čistokrevného, už mě nejspíš nikdy nespustí z očí. „Vážně musíš začít spát ve vlastní posteli.“

Pootočil hlavu a ospale se pouсмál. „Rád spím v tvojí.“

„Já bych zase byla ráda, kdybychom tu slavili Vánoce, já jsem dostala dárky a zaspívali jsme si koledy, ale taky mám smůlu.“

Seth mě stáhl k sobě a položil na mě paži, aby mě udržel na zádech. „Alex, já vždycky dostanu, co chci.“

Po kůži mi přeběhl jemný záchvěv. „Sethe?“

„Hm?“

„V tom snu jsi byl i ty.“

Otevřel jedno jantarové oko. „Prosím, řekni mi, že jsme byli nazí.“

Protočila jsem panenky. „Jsi úchyl.“

Žalostně povzdychl a přitulil se ke mně blíž. „Chápu to jako ne.“

„Tak to chápeš správně.“ Nedokázala jsem znovu usnout, a tak jsem se místo toho začala kousat do spodního rtu. V mysli se mi rojilo tolik obav, až se mi z nich točila hlava. „Sethe?“

„Hmm?“

Dívala jsem se, jak zabořil obličej hlouběji do polštáře, a teprve pak jsem pokračovala. V takových chvílích bylo na Sethovi něco roztomilého – chlapecká křehkost, která mu chyběla, když byl úplně vzhůru. „Co se stalo, když jsem bojovala s fúriemi?“

Pootevřel oči do úzkých čárek. Tuhle otázku jsem po návratu do Seaverní Karolíny položila už několikrát. Takové síly a rychlosti, s nimiž jsem čelila bohům, měl dosahovat jen Seth jako probuzený apollyon.

Jako polokrevné před Probuzením by pro mě měly být nedostupné. Při přímém střetu mi fúrie měly nakopat moje růžovoučké pozadí.

Seth sevřel rty. „Spi dál, Alex.“

Odmítl mi odpovědět. Už zase. Na povrch vybublaly zlost a podráždění. Shodila jsem ze sebe jeho ruku. „Co mi tajíš?“

„Jsi paranoidní.“ Znovu mi položil ruku na břicho.

Pokusila jsem se zpod ní vysunout, ale zesílil sevření. Zaskřípala jsem zuby a odvrátila se od něj. „Já nejsem paranoidní, ty troubo. Něco se stalo. Říkala jsem ti to. Všechno... všechno se zbarvilo do jantarova. Do barvy tvých očí.“

Dlouze vydechl. „Slyšel jsem, že když jsou lidi pod velkým tlakem, zbystří se jim smysly a získají větší sílu.“

„To nebylo ono.“

„A že pod tlakem můžou mít halucinace.“

Máchla jsem za sebe rukou a jen těsně jsem minula jeho hlavu. „Já jsem neměla halucinace.“

„Nevím, co ti mám říct.“ Seth zvedl ruku a otočil se na záda. „Každopádně, vrátíš se ráno do školy?“

Jeho otázka ve mně okamžitě vyvolala nové obavy. Návrat do školy znamenal, že budu čelit všem – a hlavně Olivii – bez svého nejlepšího kamaráda. Najednou jsem se nemohla pořádně nadechnout. Zavřela

jsem oči, ale i tak se mi před nimi objevil Calebův bledý obličej s doširoka otevřenými, nevidoucíma očima a konventská dýka zabořená hluboko do jeho hrudi. Připadalo mi, že si jeho opravdovou podobu dokážu vybavit jenom ve snech.

Seth se zvedl do sedu a já jsem ucítila, jak se mi zavrtává pohledem do týla. „Alex...?“

Nesnášela jsem to naše superspeciální pouto – nenáviděla jsem skutečnost, že se všechny moje pocity přelévají i do něj. Mohla jsem zapomenout na cokoli připomínající soukromí. Povzdychla jsem si. „Jsem v pořádku.“

Neodpověděl.

„Jo, ráno půjdu do školy. Marcus dostane záchvat, až se vrátí a zjistí, že jsem nechodila na hodiny.“ Překulila jsem se na záda. „Seth?“

Sklonil ke mně hlavu. Obličej měl ve stínech, ale i ve tmě jsem viděla jeho oči. „Ano?“

„Kdy myslíš, že se všichni vrátí?“ Těmi *všemi* jsem myslela Marcuse, Luciana... a Aideny. Zajíkla jsem se. To se stávalo, kdykoliv jsem pomyslela na Aideny a na to, co pro mě udělal... co riskoval.

Seth si lehl na bok, sáhl přese mě a vzal mě za pravou ruku. Naše prsty se propletly, dlaně se přitiskly k sobě. Po kůži se mi rozlilo mravenčení. Znak apollyona – ten, který na mé ruce zatím neměl co dělat – se zahřál. Dívala jsem se na naše propojené ruce a vůbec mě nepřekvapilo, když jsem uviděla, jak se Sethovi po paži šíří jemné linky. Otočila jsem hlavu. Znaky se mu objevovaly už i na obličejí. Jeho oči jako by se rozjasnily. To se v poslední době stávalo často.

„Lucian říkal, že se vrátí brzy, možná už později během dneška.“ Velice pomalu přešel bříškem palce po runě. Začala jsem prsty u nohou a volnou ruku jsem zaryla do příkrývky. Seth se usmál. „Nikdo se nezmínil o tom čistokrevném hlídači. A Dawn Samosová už je zpátky. Vypadá to, že Aidenova donucovací formule zabrala.“

Chtěla jsem vymanit ruku z jeho sevření. Těžko se mi soustředilo, když Seth hladil runu na mojí dlani. Což samozřejmě věděl. A líbilo se mu to.

„Nikdo neví, co se doopravdy stalo.“ Teď přejížděl palcem po vodorovné čáře. „A tak to taky zůstane.“

Zavřela se mi víčka. Pravda o smrti čistokrevného hlídače musí zůstat tajemstvím, jinak budeme Aiden i já ve velkém maléru. Nejenže jsme se během léta málem dali dohromady – a pak jsem mu ještě ke všemu řekla, že ho miluju, což je *totálně* zakázané –, taky jsem v sebeobraně zabila čistáka. A Aiden použil donucovací formuli na dva jiné čistokrevné svědky. Zabít čistáka znamenalo pro polokrevného bez ohledu na okolnosti rozsudek smrti a čistokrevný nesměl používat donucovací formule na jiné čistáky. Pokud cokoliv z toho vyjde najevo, oba budeme nahraní.

„Myslíš?“ zašeptala jsem.

„Ano.“ Sethův teplý dech mi ovanul spánek. „Spi dál, Alex.“

Konejšivé hlazení mě ukolébávalo, a tak jsem opravdu usnula. Momentálně jsem zapoměla na všechny svoje chyby a rozhodnutí učiněné v průběhu posledních sedmi měsíců. Poslední myšlenka patřila mé největší chybě – ne klukovi, který ležel vedle mě, ale tomu, s kterým nikdy nebudu moct být.

Hodiny trigonometrie jsem nesnášela i za těch nejlepších, normálních dnů. Celé mi to připadalo jako zbytečná aktivita. Komu záleželo na goniometrických vzorcích, když jsem byla v Konventu, abych se naučila zabíjet? Dnes ale má nechuť k tomuhle předmětu dosáhla vrcholu.

Skoro všichni na mě zírali, dokonce i učitelka, paní Katerisová. Krčila jsem se na židli s nosem zabořeným do učebnice, v níž bych nedokázala číst, ani kdyby se objevil samotný Apollón a požadoval to ode mě. Dotýkal se mě ale pohled jen jednoho páru očí. Ostatní mi mohli políbit šos.

Z Olivii pohledu se dalo vyčíst, že mě pořád odsuzuje.

Proč, ach, proč jsme si nemohly předsednout? Po všem, co se stalo, představovala nutnost sedět vedle ní to nejhorší mučení.

Tváře mi hořely. Nenáviděla mě, vinila mě z Calebovy smrti. Já jsem ale Caleba nezabila – to udělala polokrevná démonka. Já jsem jen byla

ta, kvůli které se za noci plížil po pozemcích Konventu, i když jsme to všichni měli – jak se ukázalo, z dobrého důvodu – zakázané.

Svým způsobem to tedy opravdu byla moje vina. Věděla jsem to a udělala bych cokoliv, abych to změnila.

Oliviin výbuch na Calebově pohřbu byl patrně důvodem, proč po mně pokukovali i všichni ostatní. Jestli jsem si to vybavovala správně, myslím, že na mě zaječela něco jako „jsi apollyon“.

V newyorském Konventu v Catskills mě polokrevní studenti považovali za cool a hustou, ale tady... ani ne. Když už jsem jim oplatila pohled, nedokázali odvrátit oči dost rychle, aby zakryli znepokojení.

Na konci hodiny jsem nacpala učebnici do batohu a rychle vyšla ze dveří. Uvažovala jsem, jestli se mnou bude mluvit aspoň Deacon. Deacon a Aiden byli téměř ve všem dokonalými protiklady, ale Aiden i jeho mladší bratr podle všeho vnímali půlčáky jako sobě rovné – což bylo mezi čistokrevnými opravdu vzácné.

Šepot mě pronásledoval i na chodbě. Nevšímat si ho bylo těžší, než jsem čekala. Každá buňka v mém těle požadovala, abych se jim postavila čelem. Jenže co jsem měla udělat? Skočit na ně jako vyšintutý chápan a všechny oddělat? Jo, tím si žádné fanoušky nezískám.

„Alex! Počkej!“

To mě volala Olivia. Sevřelo se mi srdce a ještě jsem zrychlila – prorážela jsem si cestu mezi mladšími polokrevními, kteří na mě civěli vykulenými očima plnými strachu. Proč se mě bojí? Já jsem nebyla ta, ze které se brzy stane bohobijec se vším všudy. Jenže na Setha se všichni dívali, jako by byl bůh. Ještě několik dveří a můžu se schovat v učebně bájí a pověstí.

„Alex!“

Tenhle Oliviin tón jsem dobře znala. Používala ho, kdykoliv se schylovalo k jedné z jejích hádek s Calebem – znělo v něm odhodlání a tvrdohlavá umíněnost.

Sakra.

Už byla těsně za mnou, a i když mi k učebně zbývaly poslední kroky, nikdy to nestihnu. „Alex,“ řekla. „Musíme si promluvit.“

„Teď na to nemám náladu.“ Protože poslouchat, že nesu vinu za Calebovu smrt, rozhodně nefigurovalo nijak vysoko na seznamu věcí, které jsem měla na dnešek naplánované.

Olivia mě chytila za loket. „Alex, musím s tebou mluvit. Vím, že jsi rozrušená, ale nejsi jediná, kdo smí truchlit. Chodili jsme spolu.“

Přestala jsem přemýšlet. Prudce jsem se otočila, odhodila jsem batoh do středu chodby a chytila ji za krk. Vmžiku jsem ji narazila na zeď. Olivia stála na špičkách, s vytřeštěnýma očima mě držela za zápěstí a snažila se mě odstrčit.

Trochu jsem stiskla.

Koutkem oka jsem si všimla Ley. Už neměla ruku v pásce. Polokrevná démonka, která jí zlomila ruku, pak zabila Caleba. Lea k nám vykročila, jako by chtěla zasáhnout.

„Podívej, já to chápu,“ zašeptala jsem chraptivě. „Milovala jsi Caleba. Něco ti řeknu. Já ho měla taky ráda. A taky mi chybí. Kdybych se mohla vrátit v čase a změnit tu noc, udělala bych to. Jenže nemůžu. Tak buď tak hodná a nech mě...“

Zpoza mě se vynořila paže o šířce mého pasu a odhodila mě skoro o dva metry dozadu. Olivia se opřela o stěnu a promnula si hrdlo.

Otočila jsem se a zaúpěla jsem.

Přede mnou stál Leon, Král dokonalého načasování, a probodával mě pohledem. „Potřebuješ profesionálního opatrovníka.“

Nadechla jsem se k odpovědi, ovšem nakonec jsem radši mlčela. Vzhledem k některým věcem, při nichž mě Leon v minulosti vyrušil, ani sám netušil, jak pravdivá jeho poznámka je. Pak jsem si však uvědomila něco důležitějšího. Jestli je zpátky Leon, pak se vrátili i můj strýc a Aiden.

„Ty,“ Leon kývl na Olivii. „Jdi do třídy.“ Upřel svou pozornost zpátky na mě. „Ty půjdeš se mnou.“

Kousla jsem se do rtu, zvedla batoh z podlahy a vyrazila s ním uličkou hanby po chodbě, kde se mezitím srotil dav přihlížejících. Zahlédla jsem Luka, ale odvrátila jsem zrak, než jsem stačila posoudit jeho výraz.

Leon vykročil do schodů – bohové vědí, jak jsem je nesnášela – a nepromluvili jsme, dokud jsme nestáli ve vstupní hale. Sochy fúrií zmizely, ale z prázdného prostoru, který po nich zbyl, mi přeběhl mráz po zádech. Ony se vrátí, tím jsem si byla jistá. Otázkou jen bylo kdy.

Leon se tyčil nade mnou jako skoro dvě stě deset centimetrů vysoká hora svalů. „Proč se pokaždé, když tě vidím, chystáš udělat něco, co bys neměla?“

Pokrčila jsem rameny. „Chce to talent.“

Obličejem mu přeletěl výraz zdráhavého pobavení a vytáhl něco ze zadní kapsy. Vypadalo to jako kousek pergamenu. „Aiden mě požádal, abych ti to dal.“

Se sevřenými útrobami a rozechvěle jsem převzala dopis. „Je... je v pořádku.“

Leon svrástil čelo. „Ano. Aiden je v pořádku.“

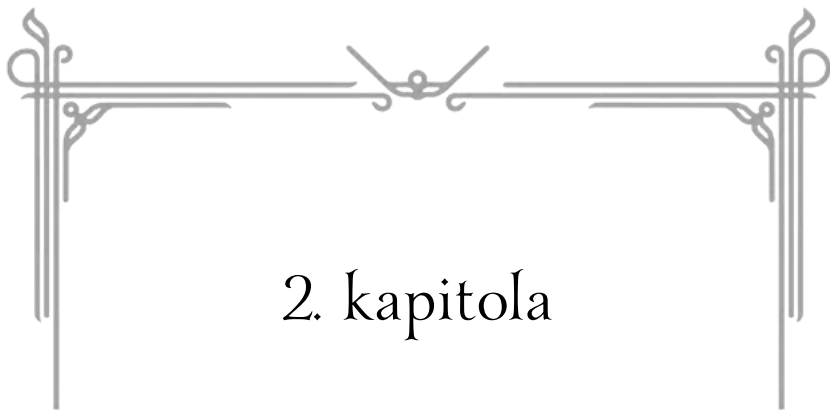
Ani jsem se nepokoušela zamaskovat ulehčení, jež jsem cítila. Obrátila jsem dopis v prstech. Byla na něm oficiálně vyhlížející červená pečeť. Když jsem zvedla oči, Leon byl pryč. Zavrtěla jsem hlavou, přešla jsem k jedné mramorové lavičce a posadila se. Netušila jsem, jak Leon dokázal přesouvat tak mohutné tělo bez sebemenšího hluku. Při každém jeho došlápnutí by se měla otřásat země.

Zvědavě jsem zasunula prst pod přehyb obálky a rozlomila jsem pečeť. Rozložila jsem dopis a dole jsem uviděla Laadanin elegantní podpis. Rychle jsem přeletěla pergamen očima a potom znovu.

A ještě do třetice.

Připadalo mi, že je tu nesnesitelné horko a zároveň zima. Vychlo mi v ústech, stáhlo se mi hrdlo. Prsty mi projížděly jemné záchvěvy, které se přenášely i na dopis. Vstala jsem a zase jsem se posadila. Pořád jsem měla před očima ta tři slova. Nedokázala jsem myslet na nic jiného.

Tvůj otec žije.

2. kapitola

S bušícím srdcem jsem se rozběhla do schodů za Leonem. Uviděla jsem ho u strýcovy kanceláře a ještě jsem zrychlila. Když si mě všiml, zatvářil se mírně poplašeně.

„Co se děje, Alexandrie?“

Prudce jsem zastavila. „Ten dopis ti dal Aiden?“

Leon se zamračil. „Ano.“

„Četl jsi ho?“

„Ne. Nebyl adresovaný mně.“

Přitiskla jsem si dopis k prsům. „Víš, kde je Aiden?“

„Ano.“ Leon se zachmuřil ještě víc. „V noci se vrátil.“

„Kde je právě teď, Leone? Potřebuju to vědět.“

„Neumím si představit žádný natolik naléhavý důvod, abys ho vyrušovala z výcviku.“ Založil si mohutné paže na hrudi. „A neměla bys sama jít do třídy?“

Chvilí jsem se na něj mlčky dívala, pak jsem se otočila a vyrazila pryč. Leon nebyl hlupák, takže nešlo o omyl ani náhodu, že mi prozradil, kde najdu Aidena, ale nezáleželo mi na tom natolik, abych zkoumala proč.

Jestliže Aiden trénoval, pak jsem věděla, kde bude. Když jsem rozrazila dveře a vyšla ze vstupní haly, tváře mi ovanul chladný, vlhký vítr. Zamířila jsem k výcvikové aréně. Mléčně šedá obloha, typická pro pozdní listopad, vyvolávala dojem, že léto skončilo před dávnými věky.

Lekce pro mladší studenty se odehrávaly ve větších tělocvičnách. Prázdnou chodbou, kterou jsem rychle procházela, se zpoza jedněch zavřených dveří rozléhalo netrpělivé pokřikování trenéra Romviho. Ke konci budovy, naproti ošetřovně, kam mě Aiden odvedl poté, co se mnou při tréninku Kain vytřel podlahu, byla malá cvičebna s tím nejzákladnějším vybavením a temná místnost pro omezování vnějších smyslových podnětů.

Tady jsem ještě netrénovala.

Nahlédla jsem pootevřenými dveřmi dovnitř a uviděla jsem Aiden. Poskakoval na žíněnce a kroužil kolem boxovacího pytle. Provazovité svaly se mu zaleskly potem, když se rozmáchl a zasadil ránu, která pytel odhodila o metr dozadu.

Kdykoliv jindy bych na něj zůstala obdivně zírat, ale prsty mi proběhla křeč a uslyšela jsem zašustění muchlaného dopisu. Vklouzla jsem do místnosti a přistoupila k němu.

„Aidene.“

Prudce se otočil. Jeho chladně šedé oči získaly odstín bouřkových mračen. O krok couvl a otřel si čelo předloktím. „Alex, co... co tady děláš? Neměla bys být ve škole?“

Zvedla jsem dopis. „Četl jsi, co je v něm napsáno?“

Díval se na mě se stejným výrazem jako před chvílí Leon. „Ne. Ladan mě požádala, abych zajistil, že ho dostaneš.“

Proč Aidenovi svěřila takovou zprávu? Nenapadal mě žádný důvod, jediné že... „A věděl jsi, co v něm stojí?“

„Ne. Jen mě poprosila, abych ti ho dal.“ Sklonil se a zvedl ze žíněnký ručník. „Co v něm je, že ses hned rozběhla za mnou?“

Na povrch vyvřela hloupá, naprosto nepodstatná otázka. „Proč jsi ho dal Leonovi?“

Uhnul přede mnou pohledem. „Myslel jsem, že to bude nejlepší.“

Sjela jsem očima k jeho krku. Opět měl ten tenký stříbrný řetízek. Moc ráda bych věděla, co na něm visí za šperk, protože Aiden nebyl typ, který nosí podobné ozdoby. Přinutila jsem se podívat se mu zpátky do obličeje. „Můj otec žije.“

Aiden naklonil hlavu ke straně. „Prosím?“

V ústech se mi rozšířila hořká pachuť. „On žije, Aidene. A už roky je v newyorském Konventu. Byl tam i během méj návštěvy.“ Znovu ve mně zavířily emoce, které mě zaplavily po prvním přečtení dopisu. „Viděla jsem ho, Aidene! Víím to. Byl to ten sluha s hnědýma očima. A on to taky věděl – věděl, že jsem jeho dcera. Proto se na mě vždycky díval tak divně. Nejspíš proto mě to k němu tolik táhlo, kdykoliv jsem ho uviděla. Jenom jsem si to neuvědomovala.“

Aiden pod přirozeným opálením viditelně pobledl. „Smím?“

Podala jsem mu dopis a roztřeseně jsem si prohrábla vlasy. „Vypadal jinak. Nikdy nepůsobil tak nadopovaně jako ostatní sluhové. A když jsme se Sethem odcházeli, viděla jsem ho, jak bojuje s démony.“ Odmlčela jsem se a zhluboka se nadechla. „Vůbec mi to nedošlo, Aidene.“

Zamračeně přeletěl dopis očima. „Bohové,“ zašeptal.

Odvrátila jsem se od něj a chytila se za lokty. Nepříjemný pocit, proti kterému jsem bojovala, se vrátil. A s ním i zlost, z níž mi pěníla krev v žilách. „Je sluha – zatracený sluha!“

„Víš, co to znamená, Alex?“

Otočila jsem se k němu čelem – překvapilo mě, jak blízko stojí. Zachytila jsem vůni vody po holení a slané vody. „Ano. Musím něco podniknout! Musím ho tam odtud dostat. Já víím, že ho neznám, ale je to můj otec. Musím něco udělat!“

Aiden vykulil oči. „Ne.“

„Co ne?“

Složil dopis a druhou rukou mě chytil za loket. Zaryla jsem podpatky do země. „Co to...?“

„Tady ne,“ odpověděl tiše.

Zmatená a taky trochu poplášená skutečností, že se mě Aiden dotýká, jsem ho následovala na ošetřovnu naproti přes chodbu. Aiden za sebou zavřel dveře a otočil klíčem v zámku. Tělem se mi rozlilo nepříjemné teplo – uvědomila jsem si, že jsme sami v místnosti bez oken a Aiden právě zamkl dveře. Vážně, potřebovala jsem se vzpamatovat, protože teď

v žádném případě nebyla vhodná chvíle na splašené hormony. No dobře, teď ani jindy.

Aiden se ke mně otočil. Viděla jsem, jak se mu zatínají žvýkácké svaly. „Zbláznila ses?“

„Ehm...“ O krok jsem couvla. Nehodlala jsem mu přiznat, jaké bláznivé myšlenky se mi právě honí hlavou. Pak mi ale došlo, že se zlobí – a na mě. „Co jsem zase provedla?“

Položil dopis na vyšetřovací stůl, kde jsem před časem seděla. „Nesmíš udělat žádnou ztřeštěnost.“

Přimhouřila jsem oči a popadla jsem svůj dopis. Konečně mi docvaklo, proč se tak rozčílil. „Ty čekáš, že neudělám nic? A nechám otce, aby hníl v otroctví?“

„Musíš se uklidnit.“

„Uklidnit? Ten sluha v New Yorku je můj otec. Otec, o kterém mi tvrdili, že je mrtvý.“ Najednou jsem si vybavila rozhovor s Laadan v knihovně i to, že mluvila o mém otci, jako by byl pořád naživu. Zmocnil se mě vztek. Proč mi to neřekla? Mohla jsem si s ním promluvit! „Jak se mám uklidnit?“

„Neumím... neumím si představit, čím procházíš, ani co si myslíš.“ Zamračil se. „Vlastně ano, umím si představit, co si myslíš. Chceš vzít Catskills ztečí a osvobodit ho. Víím, že si myslíš právě to.“

Jistěže – co jiného?

Přikročil ke mně. Oči mu teď zářily jako stříbro. „Ne.“

Znovu jsem couvla a přitiskla si Laadanin dopis k prsům. „Musím něco podniknout.“

„Vím, že ti to tak připadá, ale do Catskills se vrátit nesmíš, Alex.“

„Nebrala bych ho ztečí.“ Ustoupila jsem za stůl. „Něco vymyslím. Třeba se dostanu do nějakého maléru. Telly říkal, že stačí, abych udělala ještě jednu chybu a pošlou mě do Catskills.“

Aiden na mě zíral.

Naštěstí mezi námi stál stůl. „Jestli se tam nějak dostanu, můžu si s ním promluvit. Musím s ním mluvit.“

„V žádném případě,“ zavrčel Aiden.

Napřímila jsem se. „Nemůžeš mě zastavit.“

„Chceš se vsadit?“ Vykročil kolem stolu.

Ani ne. Z jeho dravého výrazu bylo jasné, že udělá vše, aby mě zastavil, což znamenalo, že jsem ho potřebovala přesvědčit. „Je to můj otec, Aidene. Co bys dělal, kdyby šlo o Deacona?“

To byla podpásovka, já vím.

„Neopovažuj se do toho tahat Deacona, Alex. Nedovolím, aby ses nechala zabít, a je mi jedno pro koho. Prostě to nedovolím.“

V očích mě pálily slzy. „Nemůžu ho nechat vést takový život. Nemůžu.“

V ocelovém pohledu mu zasvítila bolest. „Já vím, ale nestojí to za tvoji smrt.“

Spustila jsem ruce podél boků a přestala jsem před ním uhýbat. „Jak to můžeš vědět?“ Slzy, proti nimž jsem bojovala, se mi přelily na tváře. „Jak bych mohla jen tak sedět a neudělat vůbec nic?“

Aiden mi mlčky položil dlaně na paže. Místo aby si mě rovnou přitáhl do objetí, odvedl mě ke stěně a sedl si k ní se mnou. Choulila jsem se k němu, jednou rukou jsem se ho držela za košili.

Dokázala jsem se nadechnout jen mělce a v prsou mě bodala bolest, již jsem nedokázala nijak potlačit. „Unavuje mě, jak mi lžou. Všichni mi lhali o mamce a teď tohle? Myslela jsem, že je mrtvý. A bohové, přeju si, aby byl, protože smrt je lepší než to, co musí prožívat.“ Zlomil se mi hlas a z očí se mi vyřinuly další slzy.

Aiden mě sevřel pevněji a konejšivě mě hladil po zádech. Nechtěla jsem brečet, protože to bylo slabošské a ponižující, ale nedokázala jsem přestat. Odhalení skutečného osudu mého otce mě plnilo hrůzou. Když nejhorší nápor slz konečně pominul, trochu jsem se odtáhla a vzhledla jsem.

K čelu a spánkům se mu lepily vlhké prameny hedvábných tmavých vlasů. Chabé světlo v místnosti stačilo, aby bylo vidět jeho vysoké lícní kosti i rty, jež jsem si už dávno uložila do paměti. Aiden se jen zřídkakdy

opravdu usmál, ale když už ano, měl nádherný úsměv. Několikrát se mi poštěstilo, že jsem se v něm mohla slunit, naposledy v té zoo.

Když jsem ho teď před sebou viděla, poprvé po tom, co riskoval všechno, aby mě chránil, bylo mi opět do pláče. Během posledního týdne jsem si znovu a znovu přehrávala, co se stalo. Mohla jsem udělat něco jinak? Odzbrojit toho hlídače, místo abych mu vrazila čepel do prsou? A proč Aiden použil donucovací formulí, aby mě kryl? Proč tolik riskoval?

Nic z toho mi ale nepřipadalo důležité – ne po tom, co jsem se dozvěděla o svém otci. Otřela jsem si nos dlaněmi. „Promiň, že jsem tě tak... umáčela.“

„Za to se nikdy neomlouvej,“ odpověděl. Očekávala jsem, že mě pustí, ale nepouštěl. Věděla jsem, že bych neměla, protože to později povede k ještě hlubší bolesti, ale uvolnila jsem se a nechala se objímat. „Na všechno reaguješ hrozně instinktivně.“

„Cože?“

Zvedl ruku a poklepal mi na čelo. „Uděláš vždycky první, co tě napadne. Jednáš na základě prvního popudu, místo aby sis všechno rozmyslela.“

Zabořila jsem mu obličej do hrudi. „To není zrovna poklona.“

Přesunul mi ruku k šíji a prsty mi vjel do hustých vlasů. Napadlo mě, jestli si uvědomuje, co dělá. Zatajila jsem dech. Nechával ruku na místě a přidržoval mě s ní, takže jsem se nemohla odtáhnout. Ne že bych chtěla – bez ohledu na to, jak špatné, nebezpečné nebo hloupé to bylo.

„Není to ani urážka,“ řekl tiše. „Taková prostě jsi. Nezastavuješ se, abys přemýšlela o nebezpečí, jde ti jen o to, co je správné. Ale někdy je to... chyba.“

Nechala jsem si to projít hlavou. „Ty jsi taky reagoval instinktivně, když jsi použil donucovací formulí na Dawn a toho druhého čistáka, ne?“

Připadalo mi, že trvá celou věčnost, než odpověděl. „Ano, a nebylo to zrovna nejchytřejší, ale nemohl jsem dělat nic jiného.“

„Proč?“

Tentokrát neodpověděl vůbec.

Nenaléhala jsem. Jeho objetí a hlazení po zádech mě konejšilo – víc, než mě mohlo konejšit cokoli jiného. Nechtěla jsem to pokazit. V jeho náručí jsem si připadala klidnější – kupodivu. Mohla jsem dýchat. Cítila jsem se v bezpečí a ukotvená. To mi nenabízel nikdo jiný. Aiden byl jako můj osobní recept na ritalin.

„Stát se strážcem byla taky instinktivní reakce,“ zašeptala jsem.

Aidenovi se zvedla a klesla hrud'. „Ano, byla.“

„A... lituješ toho?“

„Nikdy.“

Kéž bych měla jeho odhodlání. „Nevím, co mám dělat, Aidene.“

Sklonil hlavu, takže se mi jeho brada otřela o tvář. Měl hladkou a teplou kůži, vzrušující a zároveň uklidňující. „Vymyslíme způsob, jak se s ním spojit. Říkala jsi, že ti připadalo, jako by nebyl pod vlivem elixíru. Mohli bychom poslat dopis Laadan a ona mu ho předá. To by bylo nejbezpečnější.“

Moje srdce předvedlo přihlouplý, šťastný taneček. Vzedmula se ve mně naděje. „Mohli bychom? Jako že my?“

„Ano. Já jí můžu snadno poslat dopis – nebo vzkaz. Právě teď je to ten nejbezpečnější způsob.“

Nejradši bych ho na oplátku taky objala, ale ovládla jsem se. „Ne. Kdyby tě přistihli... To nemůžu dopustit.“

Aiden se tiše zasmál. „Alex, už jsme nejspíš porušili všechna pravidla, jaká existují. Nedělá mi starosti, že mě můžou přistihnout, jak někomu posílám zprávu.“

Ne, *všetchna* pravidla jsme neporušili.

Mírně se odtáhl a já jsem na sobě cítila jeho upřený pohled. „Myslela sis snad, že ti nepomůžu v něčem tak zásadním?“

Nechávala jsem oči zavřené, protože dívat se na něj byla slabost. *On sám* byl mou slabinou. „Všechno je teď... jiné.“

„Já vím, že je, Alex, ale pořád tu budu pro tebe. Pořád ti budu pomáhat.“ Odmlčel se. „Jak o tom vůbec můžeš pochybovat?“

Jako hlupačka jsem se mu podívala do očí. A hned jsem se v nich utopila. Jako kdyby už nezáleželo na ničem z toho, co bylo vyřčeno, na ničem z toho, co jsem věděla.

„Já o tom nepochybuj,“ hlesla jsem.

Povytáhl koutek úst. „Někdy tě nechápu.“

„V polovině případů se taky nechápu.“ Sklopila jsem oči. „Už jsi mi pomohl... až moc. To, co jsi udělal v Catskills?“ Polkla jsem, abych si uvolnila stažené hrdlo. „Bohové, ani jsem ti za to nepoděkovala.“

„Nemusíš...“

„Neříkej, že to nestojí za poděkování.“ Znovu jsem k němu vzhledla. „Zachránil jsi mi život, Aidene, a riskoval jsi při tom svůj. Takže ti moc děkuju.“

Odvrátil pohled a zadíval se kamsi nad moji hlavu. „Řekl jsem ti, že nikdy nedovolím, aby se ti něco stalo.“ Podíval se na mě a v těch jeho stříbrných tůních se zablýsklo pobavení. „Ale připadá mi, že to je práce na víc než plný úvazek.“

Zacukaly mi rty. „Vážně jsem se snažila, víš? Dnešek je první den, kdy jsem provedla něco aspoň vzdáleně hloupého.“ Vynechala jsem, že jsem dodnes byla zavřená v pokoji s ošklivým nachlazením.

„Co jsi provedla?“

„Ani to nechtěj vědět.“

Znovu se zasmál. „Myslel jsem, že tě Seth pohlídá, aby ses nedostávala do malérů.“

Ztuhla jsem. Uvědomila jsem si, že jsem nepomyslela na Seta od chvíle, kdy jsem si přečetla ten dopis. Nepomyslela jsem ani na naše pouto. Zatracená práce.

Aiden se zhluboka nadechl a spustil ruce. „Víš, co to znamená, Alex?“

Pokoušela jsem se vzpamatovat. Potřebovala jsem řešit podstatné věci. Otce, Radu, Tellyho, fúrie, asi tak tucet napružených bohů a Seta. Ale měla jsem pocit, že mám místo mozku kaši. „Co?“

Aiden střelil pohledem ke dveřím, jako by se to bál vyslovit nahlas. „Tvůj otec nebyl smrtelník. Je polokrevný.“

3. kapitola

Nevrátila jsem se na vyučování. Místo toho jsem šla do svého pokoje a sedla jsem si na postel. Dopis ležel přede mnou jako had, připravený šířit svůj jed. Točila se mi hlava z odhalení, že můj otec žije a... připadala jsem si jako pitomec, že jsem na to nepřišla hned. V Laadanině dopise to nebylo výslovně uvedené. Samozřejmě jsem chápala, proč se vyhnula opravdové bombě, kterou mi svým krátkým dopisem hodila do klína. Jak jinak by Rada dokázala dostat mého otce pod kontrolu? A viděla jsem ho bojovat. S těmi svícny se oháněl jako nějaký nindža.

Můj otec byl polokrevný – a prošel výcvikem. Sakra, nejspíš byl zatraceným strážcem, což vysvětlovalo, jak ho moje matka mohla znát, ještě než potkala Luciana.

Polokrevný.

Co to tedy u svatého Háda dělalo ze mě?

Odpověď se zdála být až příliš jednoduchá. Plácla jsem sebou na záda a zadívala se do stropu. Bohové, chtěla jsem to všechno probrat s Calebem, protože tohle nemohla být pravda.

Čistokrevní, kteří počínají děti s jinými čistokrevnými, mají šťastné malé čistáčky. Čistokrevní, kteří se spustí se smrtelníky, dávají vznik užitečným polokrevným. Ale čistokrevný a polokrevný – což bylo tak přísně zakázané, bylo to takové tabu, že mě nenapadal jediný případ, kdy se z takového spojení narodilo dítě – spolu vytvoří... co?

Prudce jsem se posadila. Srdce mi vystoupalo až do krku. Když byl Aiden poprvé v mém pokoji, já se na něj podívala – vlastně jsem ho spíš hltala očima, ale to je teď jedno – a uvažovala jsem, proč jsou vlastně vztahy mezi půlčáky a čistáky po věky věků zakázané... Nezakázali je přímo kvůli strachu z toho, že se budou rodit jednoocí kykloповé, ale svým způsobem vlastně ano.

Čistokrevný a polokrevný spolu vytvoří apollyona.

„Sakra,“ vydechla jsem a zadívala se na ten dopis.

Ale muselo jít o víc. V každé generaci se obvykle narodí jen jeden apollyon, s výjimkou Solaris a Prvního, a teď s výjimkou Setha a mě. To by znamenalo, že půlčáci a čistáci spolu od dob, kdy bohové ještě chodili po Zemi, měli jen hrstku dětí. Muselo se to přece stát víckrát. Nebo snad ty děti byly zabity? Čistokrevní nebo bohové by byli klidně schopní něčeho takového, kdyby tušili, co vzejde ze spojení polokrevného s čistokrevným. Ale proč ušetřili Setha a mě? Zjevně věděli, co je zač můj otec – z nějakého důvodu si ho nechali na očích. Sevřelo se mi srdce a zároveň jsem zařala pěsti, ale potlačila jsem zlost s tím, že se k ní můžu vrátit později. Slíbila jsem Aidenovi, že neudělám nic nezodpovědného, a zlost u mě vždycky vedla ke spáchání nějaké hlouposti.

Po zádech mi přeběhl mráz. Od dveří se ozval zvuk, jako když někdo otáčí klíčem v zámku. Podívala jsem se na dopis a kousla se do spodního rtu. Pak jsem pohlédla na budík vedle postele. Měla jsem velké zpoždění na trénink se Sethem.

Dveře se otevřely a zavřely. Popadla jsem dopis a rychle jsem ho složila. Aniž bych vzhlédla, poznala jsem, kdy se zastavil na prahu. Jako by se mi rozšířilo vědomí a vzduch zapraskal statickou elektřinou.

„Co se dneska stalo?“ zeptal se prostě.

Před Sethem jsem mohla utajit jen velice málo věcí. Vnímал moje emoce od chvíle, kdy jsem přečetla ten dopis, i všechno, co jsem cítila, když jsem byla s Aidenem. Nevěděl by přesně, co způsobilo, že se moje emoce vydaly na divokou jízdu po horské dráze – díkybohu –,

ale Seth nebyl hlupák. Svým způsobem mě udivovalo, že mu trvalo tak dlouho, než za mnou přišel.

Vzhlédla jsem. Vypadal jako jedna z těch mramorových soch, které tu zdobily průčelí každé budovy, až na to, že jeho pleť měla jedinečný zlatý odstín a zářila nadpřirozenou dokonalostí. Někdy vypadal chladně a lhostejně. Obzvláště když si stáhl plavé vlasy do ohonu. Teď mu nicméně volně visely k ramenům a zjemňovaly mu rysy. Plné rty mu obvykle křivil samolibý úsměv, ale teď je tiskl k sobě, takže tvořily úzkou čárku.

Aiden mi doporučil, abych si ten dopis a jeho obsah nechala pro sebe. Laadan porušila bohové vědí kolik pravidel, když mi pověděla o mém otci, ale Sethovi jsem věřila. Měli jsme koneckonců zapsané v osudu, že budeme spolu. Před dvěma měsíci bych se vysmála každému, kdo by mi řekl, že budeme dělat to, co jsme teď dělali. Při prvním setkání jsme k sobě okamžitě pocítili vzájemnou nechuť a pořád jsme měli chvíle, kdy jsme si lezli na nervy. Nebylo to zase tak dlouho, co jsem hrozila, že ho bodnu do oka. A myslela jsem to vážně.

Mlčky jsem mu podala dopis.

Seth ho vzal do ruky a rychle ho rozložil dlouhými, šikovnými prsty. Skrčila jsem nohy pod sebe a sledovala ho. Nic v jeho výrazu neprozrazovalo, co si myslí. Po chvíli, která mi připadala jako věčnost, ke mně zvedl oči. „Bohové.“

To nebyla zrovna odpověď, jakou jsem čekala.

„Na tohle zareaguješ tak, že uděláš nějakou hroznou hloupost.“

Rozhodila jsem ruce. „No tak, copak si všichni myslí, že se vyřítím proti Catskills jako oddíly ze Sparty?“

Seth povytáhl obočí.

„To je fuk,“ zavrčela jsem. „Nebudu útočit na Konvent. Musím něco podniknout, ale nebude to nic... ztřeštěného. Spokojený? Každopádně, vzpomínáš si na toho polokrevného, kterého jsme tam hned první den minuli cestou na zasedání Rady?“

„Ano. Zírala jsi na něj.“

„To je on. Vím to. Proto mi připadal tak povědomý. Jeho oči.“ Kousla jsem se do rtu a odvrátila jsem pohled. „Mamka vždycky mluvila o jeho očích.“

Seth se posadil vedle mě. „Co budeš dělat?“

„Pošlu dopis Laadan. Dopis pro tátu. A co pak, to nevím.“ Podívala jsem se na něj. Obličej mu zakrývaly prameny vlasů. „Víš, co to znamená, vid? Že je půlčák. A tohle...“ Ukázala jsem na nás. „Jsme důvod, proč mají půlčáci a čistáci zakázané techtle mechtle. Bohové vědí, co z toho vzejde, když se dají dohromady čistokrevný s polokrevným.“

„Podle mě jde o víc. Bohy baví utlačovat polokrevné. Co myslíš, že ve svém vrcholném období prováděli smrtelníkům? Utlačovali je, dokud to nezašlo až moc daleko. A pořád se chovají, jako by polokrevní byli vhodní leda k tomu, aby se po nich šlapalo.“

Páni, už zase popouštěl uzdu nenávisti vůči bohům. Podívala jsem se na svoji pravou dlaň a na nezřetelnou runu, kterou jsme viděli jen my dva. „Na těch schodech to byl můj otec. Nedokážu to vysvětlit, ale vím, že to byl on.“

Seth se na mě zadíval očima, které teď získaly zvláštní odstín žluté. „Kdo o tom ví?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Určitě Rada. Laadan to věděla, protože se přátelila s mojí... s mojí matkou i s tátou. Nepřekvapilo by mě, kdyby to věděli i Lucian a Marcus.“ Zamračila jsem se. „Pamatuješ si, jak jsme vyslechli rozhovor mezi Marcusem a Tellym?“

„Pamatuju si, jak jsem tě srazil na zadek.“

„Jo, protože jsi čučel na Prsatici.“

Vykulil oči a ohromeně se zasmál. „Na Prsatici? Cože?“

„Však víš – na tu holku v Catskills, která do tebe byla blázen.“ Vyklenul obočí a já jsem protočila panenky. To mu bylo podobné, že si nedokázal vybavit, kterou mám na mysli. „Mluvím o té, co měla, no, velká prsa.“

Na okamžik se zadíval do neurčita a pak se znovu zasmál. „A jo, takže. Moment. Ty jsi ji pojmenovala Prsatici?“

„Jo, a vsadím se, že si ani nepamatuješ její skutečné jméno.“

„No...“

„Prima, takže jsme na tom stejně. Každopádně, vzpomínáš, jak Telly řekl, že už tam jednoho mají? A že je můžou mít oba? Myslíš, že mluvil o mém otci a o mně?“ Jestli o tom Marcus a Lucian věděli, měla jsem sto chutí jim křísnout hlavami o sebe, jenže kdybych s tím na ně vyrukovala, ohrozila bych Laadan.

Seth se znovu podíval na dopis. „To by dávalo smysl. Zvláště když uvážíme, jak moc Telly chtěl, abys skončila v otroctví.“

Telly byl vrchní ministr Rady a od začátku na mě měl spadeno. Moje svědectví o událostech v Gatlinburgu bylo jen zástěrkou, jak mě dostat před Radu, aby mě mohli hlasováním poslat do otroctví. A byla jsem přesvědčená, že Telly stál za donucovací formulí, kterou proti mně někdo použil té noci, kdy se ze mě málem stala lidská obdoba rampouchu. Kdyby mě nenašel Leon, umrzla bych. Pak tu byl ten večer, kdy mi podali olympskou obdobu znásilňovací drogy ve sprostém pokusu přistihnout mě v kompromitující situaci s nějakým čistákem. A fungovalo by to, kdyby si Seth s Aidenem nevšimli, co piju.

Při vzpomínce na tu noc mi zahořely tvýře. V podstatě jsem Setha sexuálně obtěžovala – ne že by si stěžoval. Věděl, že jsem pod vlivem toho nápoje, a snažil se ovládnout, ale pouto, jež mezi námi je, posílalo mou neovladatelnou touhu i do něj. Přišla bych o panenství, kdybych tu noc nezakončila tím, že jsem se pozvracela jako alík. Víím, že celá situace Setha trápila. Vyčítal si, že podlehl. A Aiden mu udělal monokla, když mě objevil na podlaze koupelny... v Sethově oblečení. Aiden nechápal, jak jsem Sethovi mohla odpustit, a někdy jsem to nechápala ani já. Možná to bylo poutem, silou toho, co nás spojovalo. Možná šlo o něco víc.

Pak tu byl ten čistokrevný hlídač, který se mě pokusil zabít se slovy, že musí „ochránit budoucnost rasy“. Měla jsem podezření, že i v tomhle měl prsty ministr Telly.

„Kdo další o tom ví?“ Sethova otázka mě vytrhla ze zamyšlení.

„Laadan požádala Aiden, aby mi předal její dopis, ale nakonec mi ho místo něj dal Leon. Ten tvrdil, že se do něj nepodíval, a já mu věřím. Byl zapečetěný. Vidíš?“ Ukázala jsem na rozlomenou pečeť. „Ani Aiden nevěděl, co v něm bylo.“

Sethovi zapracovaly žvýkácké svaly. „Ty jsi šla za Aidenem?“

Bylo mi jasné, že musím našlapovat opatrně. Seth a já jsme spolu nechodili nebo tak něco, ale taky jsem věděla, že teď nedovádí s nikým jiným. Žhavé návaly, které jsem z něj cítila od návratu z Catskills, se objevovaly, jen když jsme byli spolu, většinou během tréninku těla na tělo. Seth byl koneckonců kluk. Stávalo se to... často.

„Myslela jsem, že o tom možná ví víc, když mu Laadan světila ten dopis. Jenže nevěděl,“ odpověděla jsem nakonec.

„Ale ty jsi mu to řekla?“

Nemělo smysl lhát. „Ano. Viděl, že jsem rozrušená. A pochopitelně se mu dá věřit. Ten o tom nikomu nepoví.“

Seth chvíli mlčel. „Proč jsi nepřišla za mnou?“

Ale ne. Podívala jsem se na podlahu, potom na svoje ruce a nakonec na zeď. „Nevěděla jsem, kde jsi. A Leon mi řekl, kde je Aiden.“

„Pokusila ses mě vůbec najít? Jsme na ostrově. Nebylo by to tak těžké.“ Položil dopis na postel a já jsem koutkem okem viděla, že špičky jeho nohou míří ke mně.

Kousla jsem se do rtu. Nic jsem mu nedlužila, nebo snad ano? Každopádně jsem však nechtěla ranit jeho city. Seth se sice tvářil, že žádné nemá, ale věděla jsem, že to není pravda. „Nepřemýšlela jsem. Není to zase tak důležité.“

„Dobře.“ Naklonil se ke mně a na tváři mě ovanul jeho dech. „Dneska odpoledne jsem vnímal tvoje emoce.“

Polkla jsem. „Proč jsi mě nevyhledal ty?“

„Měl jsem práci.“

„Tak proč tolik naděláš kvůli tomu, že jsem nehledala já tebe? Stejně jsi neměl čas.“

Seth mi odhrnul vlasy z krku. Ztuhla jsem. „Proč jsi byla tak rozrušená?“

Zvedla jsem k němu hlavu a naše pohledy se střetly. „Právě jsem zjistila, že můj otec žije a že je otrok. To jednoho rozruší, nemyslíš?“

Jeho oči získaly teplejší odstín jantaru. „To je pravda.“

Mezi našimi ústy nebyl skoro žádný volný prostor. Najednou mě přepadla nervozita. Seth a já jsme se nepolíbili od toho dne v bludišti. Myslím, že moje nachlazení u něj umrtvilo veškeré podobné choutky, a já jsem taky zrovna nenaléhala, ale teď už jsem od časného rána nekýchla ani jednou. „Víš ty co?“

Pousmál se. „Co?“

„Nezdá se, že by tě ta novinka o mém otci nějak zvlášť překvapila. Nevěděl jsi o tom, že ne?“ Zatajila jsem dech, protože kdyby ano, netušila jsem, co udělám. Ovšem nebylo by to pěkné.

„Jak tě to vůbec napadlo?“ Přimhouřil oči. „Ty mi nevěříš?“

„Věřím.“ A opravdu jsem mu věřila... většinou. „Ale nebyl jsi vůbec překvapený.“

Seth si povzdychl. „Mě už nic překvapit nemůže.“

Napadlo mě něco jiného. „Víš, kdo z tvých rodičů byl polokrevný?“

„Nejspíš to musel být otec. Matka byla skrz naskrz čistačka.“

To jsem nevěděla. Na druhou stranu, o Sethovi jsem věděla hodně málo. Jistě, rád mluvil sám o sobě, ale nikdy nešel do hloubky. A pak tu byla největší záhada ze všech. „Jaké máš příjmení?“

„Alex, Alex, Alex,“ pokáral mě tiše a zvedl se na kolena.

Sepjala jsem ruce – poznala jsem jsem potměšilý výraz. Měl něco za lubem. „Co je?“

„Chci něco zkusit.“

Jelikož jsme byli v mojí posteli a Seth se většinu času choval jako úchyl, zmocnilo se mě docela silné podezření, což se mi projevilo i na hlase. „A co?“

Seth mě položil na záda a sklonil se ke mně. Na rtech mu pohrával sotva patrný úsměv. „Dej mi levou ruku.“

„Proč?“

„Proč jsi tak hrozně zvědavá?“

Povytáhla jsem obočí. „Proč mi musíš pořád lézt do osobního prostoru?“

„Protože mě to baví.“ Poklepal mi na břicho. „A hluboko uvnitř se to líbí i tobě.“

Stiskla jsem rty. Byla jsem si docela jistá, že pro pouto mezi námi to platí. Cítila jsem to i teď. Prakticky vrnělo blahem. Jestli se to líbilo i mně, na to jsem pořád nedokázala odpovědět.

„Dej mi levou ruku,“ pokynul mi znovu. „Budeme pracovat na technice blokování.“

„A k tomu se musíme držet za ruce?“ *V mojí posteli*, chtělo se mi dodat.

„Alex.“

Hlasitě jsem si povzdychla a podala jsem mu ruku. „A teď si zazpíváme?“

„To by se ti líbilo.“ Obkročmo se mi posadil na stehna. „Když zpívám, mám moc pěkný hlas.“

„Musí to být zrovna teď? Po všem, co jsem se dneska dozvěděla, se na to úplně necítím.“ Procvičování technik blokování duševních útoků vyžadovalo soustředění a odhodlání – dvě věci, kterých se mi momentálně nedostávalo. Abych byla upřímná, se soustředěním jsem měla potíže i jindy.

„Teď je ta nevhodnější doba. Máš rozbourené emoce a potřebuješ se naučit, jak je ovládat.“ Seth mě chytil i za druhou ruku a propletl svoje prsty s mými. Sklonil se ke mně, až mě na tvářích zašimraly jeho vlasy. „Zavři oči. Představ si stěny.“

Vůbec se mi nechtělo zavírat oči, když na mně takhle seděl. Pouto mezi námi každý den sílilo. Cítila jsem, jak se pohybuje v mém břiše a vystupuje na povrch. Začala jsem prsty u nohou. Zaplavil mě stejný pocit jako toho dne, kdy jsem vyhodila do povětří ten balvan. Chtěla jsem se ho dotknout. Nebo to chtělo naše pouto.

Seth naklonil hlavu ke straně. „Vím, co právě teď cítíš. A úplně to schvaluju.“

Zrudla jsem. „Bohové, já tě nenávidím.“

Zasmál se. „Představ si stěny. Jsou pevné, nedají se překonat.“

Představila jsem si cihlové stěny, neonově růžové. S hvězdičkami. Ty jsem přidala, abych se měla na co soustředit. Seth tvrdil, že tahle technika – pokud se provádí správně – může zabírat i proti donucovacím formulím, ovšem v případě emocí se stěny nestavěly kolem mojí mysli, ale kolem žaludku a srdce. Nejdřív jsem je vytvořila v mysli a potom jsem je přesunula níž, jako rytířskou zbroj.

„Pořád je vnímám,“ řekl Seth a zavrtěl se na mně.

Uvědomila jsem si, že to pro něj musí být dost nepříjemné. Poznal, že jsem pořád posedlá Aidenem, rozrušená z novinek o otci a rozpolcená, pokud šlo o něj. A já jsem jeho pocity vnímala jenom tehdy, když byl nadržovaný.

Ten zatracený provaz v mém nitru – moje pouto se Sethem – se roztušel. Vynucoval si moji pozornost. Byl jako otravný domácí mazlíček... nebo jako Seth. Napadlo mě, jestli ho nemůžu použít k zablokování emocí. Otevřela jsem oči a nadechla se, abych se zeptala, ale pak jsem zase jen vydechla.

Seth měl zavřené oči a vypadal, jako by se na něco usilovně soustředil. Čas od času se mu zachvěla víčka, rty měl semknuté do úzké, napjaté čárky. Znaky na jeho kůži se přelévaly tak rychle, že se ani nedaly rozeznat jednotlivé symboly, a proudily mu po krku dolů, pod límec košile.

Rozbušilo se mi srdce. Provaz v mém nitru se napjal. Pokusila jsem se vymanit ruku z jeho sevření, než znaky dospějí ke mně. „Sethe.“

Otevřel oči a upřel na mě mírně skelný pohled. Znaky mu dál klouzaly po kůži. Z předloktí mu s praskotem vyšlehlo jantarové světlo. Zamítala jsem se, abych unikla jemu i tomu zatracenému poutu, avšak nepodařilo se mi to a Seth mi přitiskl ruce k posteli.

Vzvedmula se ve mně panika. „Sethe!“

„To je dobré,“ zamumlal.

Jenže nebylo. Nechtěla jsem, aby pouto udělalo to, co jsem věděla, že se chystá udělat. A v další chvíli se to opravdu stalo. Jantarový provaz

se omotal kolem našich rukou a rozšířil se mi na celou paži. Trhla jsem rukou, avšak Seth mě držel pevně a nespouštěl ze mě oči.

„Ty provazce jsou ryzí energie. Ákáša,“ řekl. Ákáša byla pátý a poslední živel a ovládat ji dokázali jen bohové a apollyon. Sethovi teď světlkovaly oči. Vypadal skoro vyšinutě a nepřičetně. „Drž se mě.“

Nedával mi na vybranou. Podívala jsem se na naše ruce. Tepající provazec se stáhl kolem nich a zazářil oslnivým jantarovým světlem. Zpod něj se vyplazil modrý provazec, od něhož na postel odkapávaly krupěje planoucí záře. Doufala jsem, že mi nepodpálí prostěradlo. To by se těžko vysvětlovalo.

Modrý provazec blikal a mihotal se. Matně jsem si uvědomila, že je můj a slabší než ten jantarový. Vzápětí modré světlo poskočilo a zapulzovalo. Levá ruka mě páčila a po kůži se mi rozšířilo štíplavé mravenčení. Ten pocit jsem poznala a začala jsem vyšilovat.

S novou silou jsem se zasmýkala. Nestála jsem o další runu a minule jsme se ani nedrželi tak dlouho. Dělo se tu něco odlišného. „Sethe, tohle mi nepřipadá...“ Moje tělo sebou škublo a nedovolilo mi dokončit větu.

Seth ztuhl. „Bohové...“

A pak jsem to ucítila. Provazci se přelévala ákáša, proudila ode mě k Sethovi. Bylo to tak trochu jako kousnutí démona, ale nebolelo mě to. Ne... tohle bylo příjemné, opojné. Přestala jsem se vzpouzet a nechala jsem se unášet nádhernými pocity. Nemyslela jsem na nic. Neexistovaly žádné starosti ani obavy. Bolest v mé ruce se rozplynula a nechala po sobě jen tupé tepání. Na celém světě existovalo jen tohle... a Seth. Zavřela jsem oči a z prsou se mi vydral povzdych. Proč jsem se toho tolik bála?

Vyšlehl záblesk světla, který jsem viděla i přes zavřená víčka. Seth pustil mou ruku a ochable padl vedle mě. Vedle mojí hlavy se prohnula matrace v místě, kde se opřel rukama. Na tváři jsem cítila jeho dech – byl jako teplý, slaný vzduch od oceánu.

„Alex?“

„Hmm?“

„Jsi v pořádku?“ Přitiskl mi rty na tvář.

Usmála jsem se.

Seth se zasmál a pak se jeho ústa přesunula k mým. Otevřela jsem se mu. Konečky jeho vlasů mě šimraly na lících a náš polibek se prohloubil. Prsty mi přešel po košili a po holé kůži břicha. Objala jsem ho nohama a společně jsme se překulili. Jeho rty tančily po mé zardělé kůži a jeho ruce nahmataly knoflíček na mých džínách.

V další vteřině někdo zaklepal na dveře a ozval se dunivý hlas. „Alexandrie?“

Seth nade mnou znehybněl. Viděla jsem, jak přerývaně oddychuje. „To si snad dělá srandu.“

Leon zaklepal znovu. „Alexandrie, vím, že tam jsi.“

Omámeně jsem zamžikala. Pomalu jsem zaostříla na věci kolem sebe i na Sethův rozladěný výraz. Málem jsem vyprskla smíchy, ale cítila jsem se... divně.

„Radši mu odpověz, anděli, než sem vpadne.“

Pokusila jsem se, ovšem nešlo to. Zhluboka jsem se nadechla. „Ano?“ Odkáslala jsem si. „Jo, jsem tady.“

Chvilí bylo ticho. „Lucian tě chce vidět. Hned.“ Další odmlka. „I tebe, Sethe.“

Seth se zamračil a záře v jeho očích pohasla. „Jak sakra ví, že jsem tady?“

„Leon... to prostě ví.“ Chabě jsem ho odstrčila. „Slez.“

„Chtěl jsem dělat něco jiného.“ Seth se odkulil a přešel si dlaněmi po obličejí.

Zaškaredila jsem se na něj a zvedla jsem se do sedu. Zatočila se mi hlava. Sjela jsem pohledem od Setha ke svojí sevřené ruce. Pomalu jsem rozevřela prsty. Na dlani mi zářil duhově modrý znak, který připomínal svorku. Už jsem měla označené obě ruce.

Seth se mi naklonil přes rameno. „Hele, máš další.“

Ohnala jsem se proti němu rukou, ale minula jsem ho asi tak o kilometr. „To jsi udělal schválně.“

Seth pokrčil rameny a upravil si košili. „Nevadilo ti to, nebo snad ano?“

„O to nejde, ty pitomče. Neměla bych je mít.“

Podíval se na mě a vyklenul obočí. „Neudělal jsem to schválně. Netuším, jak nebo proč se to děje. Možná se to děje, protože se to má stát.“

„Čekají na vás,“ zavolal Leon z chodby. „Není času nazbyt.“

Seth protočil panenky. „To nemohli počkat další půl hodinu nebo hodinu?“

„Nevím, čeho si myslíš, že bys za tu dobu dosáhl.“

Pořád se mi trochu točila hlava, takže jsem se lehce zakymácela, když jsem se postavila a podívala se na rozepnutou košili a podprsenku. *Jak se to stalo?*

Seth se na mě zazubil.

Neobratně jsem zápolila s knoflíky a do tváří mi vystoupaly všechny možné odstíny červené barvy. Doutnala ve mně zlost, ale byla jsem příliš unavená, než abych se do něj pustila. A kromě toho čekal Lucian. Co sakra mohl chtít?

„Jeden ti utekl.“ Seth vyskočil na nohy a zapnul mi knoflík nad pupíkem. „A přestaň se červenat. Všichni si budou myslet, že jsme netrénovali.“

„A trénovali jsme snad?“

Jeho úsměv se rozšířil. Nejradši bych mu jednu vrazila, místo toho jsem si však upravila vlasy a uhladila si záhyby na košili. Když jsme vyšli na chodbu za Leonem, měla jsem pocit, že vypadám celkem slušně.

Leon se na mě podíval, jako by přesně věděl, co se v mém pokoji dělo. „To je dost, že jste se konečně objevili.“

Seth si vrazil ruce do kapes. „Bereme výcvik opravdu vážně. Někdy se do něj tak zabereme, že trvá pár minut, než se vrátíme do reality.“

Poklesla mi brada. Teď jsem ho vážně chtěla praštit.

Leon na Setha přimhouřil oči, prkenně se odvrátil a kývl na nás, ať ho následujeme. Šla jsem za nimi a uvažovala jsem, proč Leonovi záleží na tom, co jsme se Sethem dělali. Všichni chtěli, abychom se poddali svému apollyonství, nebo ne? Pak jsem pomyslela na Aiden a sevřelo se mi srdce.

No, možná ne úplně všichni.

Zaplavil mě zvláštní, těžko rozluštitelný pocit. Co se tam právě stalo? Jednu chvíli jsme si povídali, a v další jsme se líbali jako o život. Nic takového se od Catskills nestalo. Sklopila jsem oči k rukám.

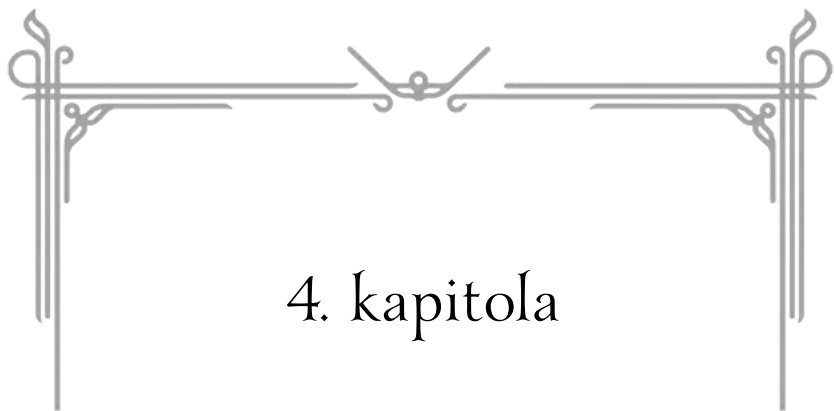
Za to mohl ten super speciální provazec.

Dělalo se mi zle, když jsem vzhlédla a sledovala, jak si Seth vykračuje chodbou. Zářily mu líce a vypadal, jako by dokázal sotva ovládnout energii, která jím proudí. Zmateně jsem se zamračila. Ten přenos energie byl příjemný, stejně jako to, co se dělo potom, nepřestával mě však pronásledovat Aidenův obličej.

Leon otevřel dveře a Seth se po mně ohlédl. Začalo se šepít, ale stín, který mu padl na obličej, neměl nic společného s blížící se nocí.

Pokusila jsem se kolem sebe vystavět hradbu.

Nepodařilo se mi to.

4. kapitola

Když jsem klesla do křesla, které stálo nejdál od Marcusova stolu, byla jsem úplně vyčerpaná. Ty schody mi vážně pily krev, ale byla jsem vděčná, že nemusím jít na sousední ostrov, kde bydlí Lucian. Myslím, že bych to nezvládla. Chtěla jsem se jenom schoulit do klubíčka a lehnout si do postele – být kdekoliv jinde než v téhle jasně osvětlené místnosti.

„Kde jsou všichni?“ zeptal se Seth a postavil se vedle mě. Ruce měl položené na opěradle křesla, ale prsty, skryté pod mými vlasy, mi zarýval do zad. „Myslel jsem, že není času nazbyt.“

Leon se samolibě usmál. „Musel jsem se zmýlit.“

Rty mi zacukaly unaveným úsměvem. Zvedla jsem nohy a složila je pod sebe. Jak jsem říkala, Leon je král dokonalého načasování. Třeba si budu moct zdřímnout, než všichni dorazí. Zavřela jsem oči a přiliš jsem neposlouchala, jak se Leon a Seth častují jízlivými komentáři.

„Většina tréninků se neodehrává v pokojích na kolejích,“ vykládal Leon. „Nebo snad došlo k drastické změně výukových metod?“

Druhý bod za jízlivost pro Leona.

„Náš trénink musí být nekonvenční.“ Seth se odmlčel, a i když jsem měla zavřené oči, věděla jsem, že nasadil ten svůj povýšený úsměv. Ten, který jsem mu už mnohokrát chtěla setřít dobře mířeným kopem. „Ne že by strážce mohl plně chápat úsilí, které je třeba k řádné přípravě apollyona.“

Třetí bod za jízlivost získal Seth.

Zívla jsem, posunula se v křesle o kousek níž a opřela se tvář o opěradlo.

„Děje se něco, Alexandrie?“ zeptal se Leon. „Jsi děsivě bledá.“

„Je v pohodě,“ prohlásil Seth. „Náš výcvik byl poněkud... vyčerpávající. Chápej, zahrnuje hodně pohybu. Pocení, přirá-“

„Sethe,“ vyštěkla jsem a zdráhavě mu připsala čtvrtý, pátý a šestý bod.

To už se naštěstí otevřely dveře a do Marcusovy kanceláře vstoupilo několik lidí. Jako první můj čistokrevný strýc, děkan severokarolínského Konventu. Za ním šel můj čistokrevný otčím Lucian, ministr Severokarolínské rady. Měl na sobě to svoje absurdní bílé roucho a dlouhé černé vlasy stažené koženým řemínkem. Byl to pohledný muž, ale vždycky z něj sálaly chlad a faleš, bez ohledu na to, jak vřele zněla jeho slova. Obklopovali ho čtyři hlídači, jako by očekával, že se na něj vrhne tlupa démonů a vysaje mu veškerý éter. Vzhledem k nedávným událostem byla nejspíš jistá opatrnost na místě. Jako poslední vstoupili hlídač Linard a Aiden.

Sklopila jsem oči a zadoufala jsem, že Seth protentokrát nechá pusu zavřenou.

Marcus se posadil za stůl, podíval se na mě a zvědavě povytáhl obočí. „Vyrušili jsme tě ze zdřímnutí, Alexandrie?“

Žádné *Jak se máš?* nebo *To je dobře, že tě vidím živou*. Jo, měl mě vážně moc rád.

Leon se stáhl do rohu a založil si ruce na prsou. „Trénovali,“ řekl významně a po chvilkové odmlce dodal: „V jejím pokoji.“

Nejradši bych zemřela.

Marcus se zamračil, ale Lucian – ach, můj drahý Lucian – zareagoval, jak je u něj typické. Posadil se do jednoho z křesel proti Marcusově stolu, rozpřáhl ruce a zasmál se. „To se dá očekávat. Jsou mladí a přitahuje je to k sobě. Nemůžete jim vyčítat, že hledají soukromí.“

Nemohla jsem si pomoci. Vyhledala jsem očima Aiden. Stál vedle Leona a Linarda a přejížděl pohledem po místnosti. Na vteřinu

se podíval na mě, ale hned zase odvrátil zrak. Přestala jsem tajit dech a soustředila se na strýce.

Marcusovy oči připomínaly smaragdy – měly stejnou barvu jako matčiny, avšak působily tvrdším dojmem. „Ať si jsou souzeni osudem, nebo ne, pořád se na ně vztahují pravidla Konventu, ministře. A podle toho, co jsem slyšel, Seth má potíže s tím, aby v noci zůstával ve svém vlastním pokoji.“

Tohle už vážně nemohlo být trapnější.

Seth se naklonil přes opěradlo mého křesla a pošeptal mi do ucha. „Myslím, že nás odhalili.“

Aiden v žádném případě nemohl ta slova slyšet, nicméně sálaly z něj vlny zlosti, tak silné, že se Seth narovnal, podíval se mu do očí a usmál se.

Měla jsem toho dost. Posadila jsem se zpříma a smetla jsem Sethovu ruku z opěradla. „Sešli jsme se kvůli tomuhle? Protože bych si upřímně řečeno místo toho vážně radši zdřímla.“

Marcus se na mě chladně podíval. „Sešli jsme se, abychom probrali události, ke kterým došlo na Radě.“

Jako by mi útroby sevřela ledová ruka. Snažila jsem se o neutrální výraz, ale zaletěla jsem očima k Aidenovi. Netvářil se ustaraně. Vlastně pořád probodával pohledem Setha.

„Odhalili jsme několik skutečností, které se týkají našeho výletu,“ pronesl Lucian.

Marcus přikývl a propojil konečky prstů. „Jednou z nich je útok démonů. Víím, že někteří z nich jsou schopní přemýšlet.“

Jako například moje matka. To ona stála za letním útokem v Lake Lure, který představoval vůbec první důkaz, že někteří démoni dokážou plánovat.

„Ale tak rozsáhlý útok je něco neslýchaného,“ pokračoval Marcus a střelil po mně pohledem. „Vím... víím, že tvoje matka naznačila, že se k něčemu takovému schyluje, avšak připadá mi nepravděpodobné, že by dokázali připravit akci takového měřítká.“

Aiden naklonil hlavu ke straně. „Co tím chceš říct?“

„Myslím, že měli pomoc.“

Na okamžik se mi zastavilo srdce. „Zevnitř? Od nějakého půlčáka nebo čistáka?“

Lucian si odfrkl. „To je nesmysl.“

„Podle mě se to nedá úplně vyloučit,“ ozval se Leon a přimhouřil oči na ministra.

„Žádný polokrevný ani čistokrevný by z vlastní vůle nepomáhal démonovi.“ Lucian si založil ruce.

„Nemuselo to být z vlastní vůle, ministře. Ten čistokrevný nebo polokrevný k tomu mohl být přinucen,“ navázal Marcus, a ačkoliv se mi mělo ulevit, útroby se mi pořád stahovaly nepříjemným napětím. Co když je někdo opravdu pustil na pozemky Konventu?

Ne. To se v žádném případě nemohlo stát. Jestli se Marcus nemýlil ve svých podezřeních, muselo se jednat o vynucenou spolupráci.

Marcus se na mě znovu podíval. „Musíme mít tuhle možnost na paměti, už kvůli Alexandriině bezpečí. Démoni si přišli pro ni. Můžou se o to pokusit znovu. Zajmout polokrevného nebo čistokrevného hlídače nebo strážce, který je pak dovede přímo k ní.“

Ztuhla jsem a dokázala jsem si představit, že totéž platilo pro Seta a Aideny. Démoni přece nešli po mně. Jednalo se o lež, s kterou jsme přišli, abych mohla opustit Catskills bezprostředně poté, co... co jsem zabila toho čistokrevného hlídače.

„Souhlasím.“ Aidenův hlas zněl pozoruhodně vyrovnaně. „Můžou se o to pokusit znovu.“

„Když už mluvíme o jejím bezpečí,“ pronesl Lucian a otočil se v křesle ke mně, „úmysly ministra Tellyho byly až bolestně jasné, a kdybych tušil, co má v úmyslu, nikdy bych nesouhlasil s tvou účastí na zasedání Rady. Tvoje bezpečí je pro mě nejvyšší prioritou, Alexandrie.“

Neklidně jsem se ošila. Když jsem vyrůstala, Lucian ani nepředstíral, že mu na mně záleží, avšak od chvíle, co jsem se na konci května vrátila do Konventu, choval se ke mně, jako bych byla jeho dávno ztracená dcera. Neobalamutil mě. Nebýt druhého příchodu apollyona, teď